

levere en Argumentation, der ikke er flatterende for Ministeren, hverken som Jurist eller Administrationschef. Den er ikke flatterende for Ministeren som Jurist, fordi man ved denne Argumentation faar at vide, at Højesteret undertiden maa tage til Takke med en noget nøjsom Kost, og den er ikke flatterende for ham som Administrationschef, fordi han i sin offentlige Redegørelse for denne Sag Gang paa Gang aabenbarede en mærkelig Lyst til at slaa løs paa den Mand, som blev afskediget. Havde den højtærede Minister baaret sig rigtigt ad ved Afskedigelsen, vilde vi have været fri for det, som nu er hændt, at Folketinget i 5 Møder har drøftet Muus-Affæren. Jeg tror ikke, der gives nogen anden parlamentarisk Forsamling i den ganske Verden, hvor noget saadant kunde være sket. Dernæst vilde Dr. Langhoff endelig have faaet den Fred og Ubemærkethed, som jeg finder, denne Mand har et naturligt Krav paa, og hvis Ministeren var gaaet den naturlige Vej, vilde vi sikkert ogsaa være blevne fri for den Voldsomhed, hvormed der nu er faret frem i Angrebet paa Etatsraad Hoff, og have været fri for at faa stillet til offentligt Skue Angreb paa en Række andre Læger, som maaske have været paa morfinistiske Afveje, men som mulig dog have rettet sig saa nogenlunde. Hele den gale Skure, vi ere komne ind i, skyldes udelukkende Ministeren ved den Form, han har benyttet.

I Formiddags udtalte Ministeren, at han for sit Vedkommende kunde ønske Langhoff-Forhørene offentliggjorte, og jeg kom derved til at tænke paa, hvad der skete ved denne Sags første Behandling, kan jeg gerne sige, altsaa første Gang vi drøftede Spørgsmaalet Dr. Muus. Da sagde Ministeren, at der var et Medlem af dette Ting, det ærede Medlem fra Sakskebøing (Rørdam), der havde bagtalt ham overfor Konseilspræsidenten. Men det er en fuldstændig Umulighed at bagtale en Minister overfor Konseilspræsidenten. Man kan selvfølgelig gaa hen og tale med Konseilspræsidenten om et Medlem af Kabinettet, og man kan tale om en Minister til Konseilspræsidenten, hvis han gider høre det, men man kan ikke bagtale ham, thi enhver, der vil tale med Konseilspræsidenten om en Minister, ved, kan i alt Fald vente, at Konseilspræsidenten umiddelbart efter gaar hen og taler med vedkommende Minister om Sagen, og jeg antager, at naar man taler med Konseilspræsidenten om en Minister, er det under denne Forudsætning, at en

saadan Samtale finder Sted. Men den højtærede Justitsminister talte den Gang om Bagtalelse og opfordrede i Forbindelse hermed det paagældende Medlem til her i Tinget at møde frem med, hvad det var, han angreb ham for. Og saa fik vi den mærkelige Komædie, om jeg saa maa sige, at vedkommende Medlem opfordrede Ministeren til at nævne her i Tinget, hvad han var bleven bagtalt for, og saa kom de Herrer ikke videre. Det hele var ganske ørkesløst, fordi der i hele denne Sag findes et x, et bordereau, ligesom der var i en anden ceber Sag i Frankrig, noget, som ingen af de Herrer vil nævne, og som formodentlig denne Bagtalelse har drejet sig om. Derfor var det hele egentlig Komædie-spil, naar Ministeren sagde: Kom frem her i Tinget og nævn aabent, hvad der er Tale om; og saa fulgte deraf, at Medlemmerne, hvoraf de fleste ikke kende denne Sag, ikke vide, hvad Spørgsmaalet drejer sig om, og hvad det er, der gør baade den højtærede Minister og det paagældende Medlem tavse, raabte Hør. Og det var ganske naturligt, for det saa saa modigt og aabent og ærligt ud. Og noget lignende passerede i Formiddags, da den højtærede Minister henstillede, at disse Forhør bleve trykte. Ministeren har ikke noget derimod, og saa siger man: Hør, naar man ikke er inde i Sagen, og det synes ganske naturligt. Men vi vide godt, at disse Forhør ikke blive trykte, og derfor er der ikke nogen som helst Grund til at drage disse Spørgsmaal frem.

Jeg kunde have Lyst til at spørge, om ikke det Indtryk er rigtigt — det maa jo kunne besvares af Finansudvalgets Medlemmer —, at hvis det overhovedet var muligt at offentliggøre disse Forhør, vilde de være i allerhøjeste Grad skadende for Langhoff, men ingenlunde være til Skade for Dr. Muus. Jeg har Grund til at tro, at saadan ligger Sagen, men naar man saa ved, at disse Forhør ikke kunne blive trykte, giver jeg ikke meget for denne aabne Stilling, som man indtager, naar man opfordrer til endelig at trykke disse Forhør. Nej, jeg vil sige, at hvis den højtærede Minister vil tage denne Ting alvorligt, vil han gøre sit til at foranledige dette Tings Præsidium til at lade denne Sag forhandle i et lukket Møde. De kommunale Forsamlinger holde jo ofte saadanne lukkede Møder, og der vilde i og for sig ikke være noget unaturligt i, naar der er saadanne Momenter til Stede, som man ikke vil have frem, for at uskyldige ikke skulle lide — jeg mener i denne Sag